

VINCULUM

V Praze o vánocích 2000.

Draží bratři a sestry,

Nějak to moc rychle utíká - kdysi se střídaly jen roky, vloni se střídala století, letos dokonce tisíciletí. Proto i Vinculum už nevychází tak často jako dříve - právě tak jednou za jedno století. Snad je to i tím, že jeho čtenáři pomalu stárnou, a někteří dávají přednost věčnosti.

To se v posledních měsících potvrdilo na salesiánovi Jendovi Homolovi a na naší redaktorce Haně Karasové, která právě všechna naše data a jubilea měla pod kontrolou. Teď se tedy skoro vyplatí odložit kulatá výročí a snad i samu smrt na dobu pozdější, poněvadž není, kdo by to zpracoval.

P. ThDr Jan Homola se narodil 1. 8. 1931 v Ostravě. Tam poznal salesiány a v roce 1948 u nich složil řeholní sliby. V roce 1952 uprchl s vědomím představených do Itálie, a tam, v Turíně, vystudoval bohosloví a církevní právo. Po vysvěcení na kněze se stal zástupcem knihovníka Papežské salesiánské university v Římě a v roce 1959 přesídlil do Messiny, aby tam na Salesiánském teologickém institutu přednášel církevní právo a liturgii. Potom po dvanáct let působil na právním oddělení ústředí salesiánského díla v Římě a v roce 1984 se konečně stává sekretářem našeho římského Českého náboženského střediska Velehrad. Pro naši mládež ovšem pracoval už dříve, dalo by se říci odjakživa, ve volném čase a o prázdninách. Stal se specialistou na Skandinávii, kde organizoval tábory a letní školy pro české děti a navázal styky s mnoha našimi krajany. Tam udělal opravdu velký kus práce, Pán mu to odplatí!

Po listopadu se vrátil do vlasti a začal pracovat na pražské Apoštolské nunciatuře jako sekretář pro český jazyk. Jeho zdraví bylo však už, bohužel, nahlodáno, svou práci musel skončit a 16. srpna 1999 ho Pán pozval do své slávy.

My z jeho generace (aspoň pracovní) rádi vzpomínáme na jeho pastorační moudrost a horlivost - to, co dobrého se v těch těžkých létech našeho exilu rodilo a zrodilo, není myslitelné bez jeho účasti. Pan kardinál Beran ho jistě tam „nahore“ jménem našeho Střediska rád uvítal, my zatím se za něho můžeme jen modlit. Bylo radostné moci s ním spolupracovat.

Paní Dr. Hana Karasová byla jiný případ. Objevila se v našem exilu někdy za života kardinála Berana, a ten ji také obřmoval. Po krušných začátcích se usídlila v Mnichově, kde našla práci v Bavorské státní knihovně. Tak si zajistila ekonomickou základnu, která jí dovolila věnovat pak vlastně všechn svůj volný čas apoštolátu v naší exilové církvi. Byla inteligentní, skromná a diskrétní, takže není snadné popsat, v čem všem měla prsty. Ale udělala toho nesmírně moc. Posílala příspěvky do Nového života, sama redigovala mnichovský Hlas sv. Cyrila a Metoděje, a naše poutě, zejména ty do Ellwangen, si bez ní nelze vůbec představit. A pak samozřejmě symposia Křesťanské akademie a různá setkání, jejichž byla nejen organizátorkou, ale přímo duší. Dávala do toho svůj um i své peníze, uměla zachránit každou situaci, zkrátka byla důkazem, že žena má v apoštolátu církve nesmírné pole působnosti, na které my muži prostě nestačíme.

Měla opravdu hlubokou a živou víru, a „s nadějí očekávala požehnaný příchod našeho Pána Ježíše Krista“. Autor těchto řádek se skoro stydí, že ji chtěl použít k dosažení zázraku potřebného k blahorečení kardinála Berana. Ona i v tomto případě se dala k dispozici a kvůli

tomu zázraku byla ochotná ještě s odchodem k Pánu počkat. Já měl tak příležitost s ní v těch posledních týdnech jejího života častěji mluvit telefonem, a když pak ten telefon oněměl, přišly mi výčitky, že jsem ji zdržoval od shledání se vzkrášeným Kristem, po němž evidentně, s klidem a nadějí, kterou jsem snad jinde nepotkal, upřímně, bez jakékoliv křečovitosti, toužila. Zemřela 23. září a já mám velké potíže se za ni modlit. Když, tak už k ní. Mám vůbec celý dyptych jmen krajanů z našeho exilu, o jejichž vyvolení nelze pochybovat. Snad jsme si ani neuvědomovali, s jak krásnými lidmi jsme se setkávali. Kolik bylo paní Haně let, nevím, a jelikož ona sama už nekrology nebude psát, mám obavu, že se to tak lehce nedozvím.

Na nás ostatních, co ještě žijeme v tomto slzavém údolí, zatím neúnavně hlodá zub času. Myslím zde samozřejmě na generaci, za níž Vinculum začlo vycházet (kdy to bylo? snad na konci let padesátých?). Josef Motal žije někde v domově pro seniory ve Veroně, Jirka Jeřábek se stáhl jako penzista do prvního patra své pohostinné fary (ještě štěstí, že má věrnou hospodyně Marii z Ladinie), už i kapelník tyrolského sboru v nejvyšší farnosti Evropy, Josef Hrbata, sestoupil ze stínu třítisícovek v Obergurglu do teplejších poloh jihotyrolského Merana, Karel Vrána a Pepík Krejčí sice ještě figurují na seznamu pražské teologické fakulty, ale ke katedře, aspoň v Praze, je už tak lehce nepustí, ve staroslavném břevnovském klášteře se nenápadně objevil chicagský apoštol Vojta Vít (jemuž v těchto dnech v Chicagu zemřel jeho řádový spolubratr P. Maurus, také břevnovák, který se ovšem mezi námi mnoho neobjevoval) a bylo by nás asi víc, z té první generace, kteří se pomalu stahují. Výjimku tvořím jen já, který vzdav se úřadu generálního vikáře, jsem nesestoupil, nýbrž povýšil do vůbec nejvyššího patra pražského Arcibiskupského paláce, kde dříve sídlili jen holubi.

A tak musíme doufat, že z mladší generace povstanou noví redaktoři (jen římský Nový život se zatím drží díky hrdinské věrnosti P. Ovečky) a po vzoru starých písmáků se ujmou pera symbolizujícího moderní počítač. Ti, kdo vyjdou z Nepomucena, k tomu budou dobře vyživeni, protože o jejich blaho se už zase starají, jako za dávných časů, naše dobré sestřičky boromejky, které se hrdinsky rozhodly do Říma vrátit.

O situaci naší duchovní správy v exilu se nezmiňuji, protože náš starý „exil“ už neexistuje, a za duchovní službu našich - dnes už - emigrantů je odpovědný biskup Petr Esterka, kterého provázejí nejen naše přání Boží pomoci, ale i stálé modlitby. Lidí, zvláště mladých, odchází do ciziny spousta, před konsuláty zemí, které jsou pro nás k emigraci vhodné, vidíte zde v Praze stále dlouhé fronty žadatelů o víza. Práce v cizině tedy bude stále dost.

Tento dopis Vám, milí bratři a sestry, dojde zřejmě až po vánocích. Jistě pochopíte, že za to není odpovědná má nedbalost, nýbrž snaha, abyste si ty řádky mohli přečíst v klidu, až Vám dá už pokoj ten bič lidstva, kterým jsou vánoční přání. To své Vám neposílám e-mailem, nýbrž modlitbou z bratrské lásky. Aby se nám podařilo prožít tu vánoční událost se stále hlubším úžasem, který je darem Ducha svatého. Člověk by řekl: na kolenu! Jenže nám starším ta kolena už povážlivě vržou. Ještě že máme nikdy nestárnoucí duchovní srdce.

Pán Vás provázej svým požehnáním!

Váš

Jaroslav Škarvada